

PITTIG

Een verzameling korte verhalen met een glimlach

Jan Nicolas

PITTIG

Een verzameling korte verhalen met een glimlach

December 2018

Copyright © 2018 Jan Nicolas

Titel: Pittig

Schrijver: Jan Nicolas

Omslagontwerp en illustraties: Jordi Miquel Beekvelt

Tekstredigatie: Jacqueline Hoogemoed

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen, situaties en/of plaatsen, zowel omschreven als in naam, berusten op louter toeval.

ISBN: 9789463185646

www.jannicolas.nl

facebook.com/jannicolas.nl

twitter.com/jannicolas

instagram.com/jannicolas.nl

We blijven altijd vrienden. Totdat we oud en seniel zijn, dan worden we gewoon weer opnieuw vrienden...

Voorwoord

Het is dus de bedoeling dat ik hier een voorwoord schrijf. Eigenlijk weet ik helemaal niet hoe een voorwoord geschreven moet worden, maar mijn uitgever vond het wel passend dat er een voorwoord in kwam.

“De lezer wil graag weten wie je bent,” was zijn motivatie om mij een voorwoord te laten schrijven.

Persoonlijk vind ik het wel passend om jou, de lezer, te bedanken dat je de moeite neemt om dit voorwoord te lezen, want iedereen weet dat een voorwoord over het algemeen slechts bedoeld is om het boek net iets dikker te maken, maar dat er voor de rest geen zak in te lezen valt dat ook maar enigszins interessant is. Dus bedankt.

Grote kans dat je dit boek nu stiekem in de boekwinkel aan het lezen bent, twijfelend of je dit boek moet kopen. Als de twijfel blijft dan moet je dit boek niet kopen, welnee, dan maak je eenvoudig een vriend zo gek dat te doen en leen je het gewoon. Maar als je het boek zo teruglegt, zorg dan wel dat de kaft niet beschadigt, want anders wil niemand het boek meer hebben.

Heb je het boek wel gekocht?

Zonder eerst even dit voorwoord te lezen?

Echt waar?

Sukkel!

Je vriend heeft je zeker overtuigd dat je het moest doen?

Nou, drie keer raden wie er straks op de stoep staat om dit boek van je te lenen.

Niet doen hoor, gewoon zelf laten kopen.

Of zet het op het een of ander verlanglijstje, in grote chocoladeletters. De prijs valt zo'n beetje in de categorie 'kan er nog net van af', dus daar zal het straks niet aan liggen, denk ik.

Maar ik was bezig met mijn voorwoord. Ik schijn mijn voorwoord te moeten beginnen met een korte, maar vooral krachtige introductie van mijzelf.

Welnu, mijn naam is Jan Nicolas. Ik ben in 1965 ter wereld gebracht op een bovenwoning in een gezellige volksbuurt in Amsterdam. Een buurt waar men tegenwoordig nog niet dood gevonden wil worden, maar destijds schijnt het wel gezellig geweest te zijn. Het was een soort drie hoog achter, maar dan op twee hoog aan de voorzijde.

Al op jonge leeftijd ging ons hele gezin in het verre Brabant wonen, eerst in Halsteren, later nog even in Steenbergen om tenslotte in het altijd gezellige Bergen op Zoom uit te komen. Via allerlei omwegen ben ik zelf uiteindelijk in Spanje terecht gekomen, waar ik nu al heel wat jaartjes woon, samen met mijn vrouw en drie kinderen.

Enkele jaren geleden ben ik begonnen met het opschrijven van verhaaltjes die soms spontaan in mijn hoofd ontstonden. Deze korte verhaaltjes publiceerde ik vervolgens via Facebook. De reacties hierop waren positief en dus volgde een website, www.jannicolas.nl. En nu dus een echt, 300+ pagina's tellend boek!

En dat laatste mag een groot wonder genoemd worden, want voor Nederlands scoorde ik nooit hoger dan een 2 voor de moeite, en aan lezen had ik heel lang een broertje dood. Verder dan een paar wolkjes in een stripverhaal kwam ik nooit en zelfs daar moest ik door mijn ouders bijna toe worden gedwongen.

Het niet willen lezen had alles te maken met mijn dyslexie, wat ik toen overigens niets eens wist, maar waardoor lezen een kwelling was en verhalen voor mij altijd onlogisch verliepen. Ik bedoel, er blijft weinig spanning over als je om de twee woorden iets totaal anders leest. Dan ben je na drie alinea's echt de draad van het verhaal compleet kwijt. Maar juist door toch te gaan lezen, heb ik een groot deel van mijn 'leesblindheid' kunnen overwinnen. Ook door eenvoudigweg een stuk langzamer te gaan lezen, dat helpt perfect en je doet meteen lekker lang met een boek.

Dat ik uiteindelijk 'het geschreven woord' ontdekte, kwam niet omdat ik het licht zag, maar puur omdat ik, om mijn platen te kopen, een lidmaatschap had een platen- en boekenclub. Destijds was het daar regel dat, als je niets bestelde, je automatisch het boek van de maand kreeg toegestuurd. En omdat ik een geheugen heb als een vergiet, had ik dus snel een leuk gevulde boekenkast met ongelezen boeken, maar heel weinig platen.

Zo kwam ik dus ook in het bezit van mijn eerste boek, een dikke pil van bijna 800 pagina's, van Wilbur Smith, 'De Courtney Trilogie'. Het boek heeft bijna vijf jaar, in de verpakking, in mijn kast gestaan, tot mijn zus, die wel tot de lezers behoorde, mij vroeg of ze dat boek mocht lenen. Zij was zeer enthousiast over de schrijver en wist mij over te halen om in ieder geval het eerste hoofdstuk te lezen. Reeds na één pagina was ik verslaafd. Inmiddels heb ik het boek compleet stuk gelezen en ben ik in het bezit van alle boeken van deze geweldige schrijver.

Dat wilde ik ook kunnen, schrijven, op papier een wereld creëren met woorden. Maar mijn dyslectische vingers hebben mij heel lang weerhouden om de stap naar het schrijven ook echt te zetten. Hoewel schrijven... er komt weinig 'pen' aan te pas, kan ik je vertellen. Maar goed, wat ooit begon als een verhaaltje van krap 500 woorden, is doorgeslagen naar een heus boek, waarin mijn columns en korte verhalen verzameld zijn.

Jij, beste lezer, vindt in mijn bundel korte verhalen, een selectie van hetgeen ik in de loop der tijd geschreven heb, aangevuld met enkele nieuwe verhalen. Sommige zijn waar, sommige zijn uit mijn dikke duim gezogen, sommige zijn kritisch en sommige zijn gewoon een hoop flauwekul bij elkaar. Veel verhalen zijn persoonlijk en kunnen je raken. Verdriet en vreugde liggen namelijk heel dicht bij elkaar. Enkele verhalen hebben een kritische noot en ook daar kun je als lezer door geraakt worden. En natuurlijk ontbreekt de humor niet, want zonder humor is het leven maar een saaie boel.

Maar belangrijk is, dat mijn verhalen stuk voor stuk mijn kindjes zijn, kindjes die ik graag met jou, de lezer, wil delen.

Ik wens je enorm veel leesplezier :-)

Jan Nicolas

Mijn eerste column

Ik zit met een bakje cupjeskoffie en een koekje achter mijn pc. Opeens een berichtje van Metronieuws.nl;

"Beste Jan, zou je het leuk vinden om af en toe een column voor ons te schrijven?"

Ik ben vereerd. Mijn ego is heerlijk gestreeld. Ik, de slechtste leerling Nederlands ooit met chronisch dyslectische vingers, mag een column gaan schrijven. In mijn enthousiasme zeg ik meteen; "Ja, leuk, doe ik".

Maar dan, ik schrijf wel eens wat op mijn Facebookaccount en de reacties zijn best positief. Maar poeh, een column schrijven? Dat is serieuze shit.

De twijfel slaat toe.

Waar moet ik het over gaan hebben?

Ik weet het niet.

Daar waar ik normaal gewoon een verhaaltje in elkaar flans, sla ik deze keer compleet vast. Geen letter verschijnt. Eigenlijk maakt het geen bal uit waar ik over schrijf natuurlijk. Een column kan over van alles gaan; mijn schoonmoeder, mijn werk, dat lekkere ding van de bank, mijn kater van vanochtend. Maakt eigenlijk geen reet uit waar het over gaat.

Wel is het een zaak van drie keer overlezen, controleren op spelfouten, controle op verkeerd D-T gebruik (ook zo'n dingetje), de opbouw, begin, midden, eind. Niet meer dan 400 woorden, want de lezer mag niet te moe worden. En als het even kan de boel wat aandikken en de humor niet vergeten. Hoe moeilijk kan het zijn?

En dan.... verzenden.

Mijn trillende vinger hangt boven de verzendknop.

De zenuwen gieren niet alleen door mijn keel.

Mijn onzekerheid mengt zich met schaamte, wanhoop en pure angst.

Voor de duizendste keer lees ik mijn column nog snel even door.

Is het echt goed genoeg?

Over het algemeen lezen mijn verhaaltjes, die nu ineens 'column' gaan heten, best lekker. Maar toch...

Dan ineens is het document verzonden. Zonder na te denken heb ik op verzenden gedrukt.

Afwachten, in spanning.

Slapen lukt niet langer.

Hoe lang duurt het tot het morgen is?

De volgende dag staat hij daar. Mijn eigen column pronkt op hun website. Ik voel de trots als goedkope drugs door mijn aderen stromen.

Die dag knuffel ik mijn vrouw harder dan anders en zelfs mijn hond vind ik ineens super aardig. Ik sprint naar mijn computer. Want wat is er nou mooier dan op internet naar je eigen column te staren?

Mijn twijfel is weg. Ik heb besloten en iedereen mag het weten. Ik ben vanaf nu columnist.

(Precies 400 woorden).

Brutaal stuk vreten

De kat komt binnen via de opengeschoven terrasdeuren. Meneer kijkt rond alsof hij de koning zelf is, gaat op zijn gemak midden op mijn pas aangeschafte tapijt liggen en begint misselijk makende braakgeluiden te maken. Voordat ik het beest bij kop en kont kan pakken om hem terug naar buiten te mikken, braakt hij een half verteerde muis uit, gevolgd door iets wat op een haarbal lijkt.

Hij ruikt even aan de smerige resten, om dan op te staan en richting mijn slaapkamer te lopen. Nu weet ik dat er dierenliefhebbers zijn die alles toe laten van hun lieveling op vier poten, maar ik hou niet zo van dieren die op, of nog erger, in mijn bed gaan liggen. Buiten de vaak tijdens warm weer in grote aantallen aanwezige vlooiën en ander microscopisch klein gespuis, vind ik het gewoon smerig.

Meneer heeft duidelijk lak aan wat ik vind of niet vind, en springt gracieus op mijn bed.

Ik loop achter de kapsoneslijder aan om voor eens en altijd duidelijk te maken dan hij bij mij aan het verkeerde adres is.

Ik sta net aan de rand van mijn bed als hij zijn rug kromt en moeilijk begint te kijken. Nu ben ik weleens aangevallen door een valse kater en die ervaring zorgt er nog steeds voor dat ik elke kat benader alsof het een tijger is. In dit geval volgt er geen aanval, maar hoor ik in plaats daarvan een hoop gespetter, waarna mijn pas verschoonde dekbed, over een oppervlakte van dik een vierkante meter, vol zit met spetters kattendarree.

Meteen hangt er een lucht in mijn slaapkamer die zelfs de kat te gortig wordt.

Hij springt van mijn bed annex kattenbak af, mij daarbij aankijkend of niet hij maar ik zojuist mijn hele bed onder heb gescheten, en schiet de keuken in, om daar een halve kip van een bord te grissen, welke klaar stond voor de latere barbecue.

Ik ben inmiddels in alle staten en voel een bepaalde moordzucht in mezelf naar boven komen waarvan ik niet wist dat ik die in mij had. Met een bezem in mijn handen om hem, als hij dan echt niet wil stoppen met zijn kattenterrorisme, met een stevige hengst naar de kattenhemel te helpen, lukt het mij om hem richting de terrasdeuren te drijven. Met de halve kip nog in zijn muil, springt hij naar buiten en verorberd, puur genietend, in de tuin de gestolen kip.

Nu zullen er dierenvriendjes zijn die vinden dat als je huisdieren neemt je de lusten, maar zeker ook de lasten moet accepteren. Maar dat is het nu juist, ik heb zelf helemaal geen kat...

Het schoolplein

Ik sta op het schoolplein te wachten op mijn dochttertje. Op een meter of 6 staat een man, ook te wachten op zijn kind. Ik ruik, zelfs op die afstand, dat de man op een misselijkmakende manier naar zweet stinkt. En geen vers, eerlijk verdiend zweet, nee, het is een allesoverheersende rotte lijken lucht die de man al dagen, zo niet weken bij zich moet dragen, om een dergelijke odeur gekweekt te kunnen hebben.

Om zeker te zijn dat zijn omgeving goed mee kan genieten, draagt hij een mouwloos shirt met vrij hangende oksels, zodat het lichte briesje dat mijn kant op staat, hoe wreed kan het leven zijn, goed zijn werk kan doen.

Ik probeer de lucht te filteren door tussen mijn tanden door adem te halen, maar kom al snel in acute ademnood. Tegen wil en dank moet ik de walm, die in mijn verbeelding een ranzige groene kleur heeft, inhaleren. De gedachte aan de stank die rond de man moet hangen als ik pal naast hem zou staan, doet mij spontaan kokhalzen, en met moeite en flinke tegenzin slik ik het reeds door mijn keelgat ontsnapte gal terug. Het zorgt voor een brandend gevoel in mijn keel waardoor ik, onbewust, flink inadem door mijn neus waardoor buiten het nog in mijn keelgat balancerende gal ook mijn eerder op de ochtend genuttigde broodje kaas een poging doet om mij op een schoolplein vol ouders eeuwige roem te schenken.

Ik loop met de wind mee weg van deze lichamelijke milieuterrorist en vind een plekje bij wat andere ouders. Eén van de mannen ziet in mij een nieuwe gesprekspartner en start een conversatie dat voor mij

klinkt als het gemompel van de mol uit de Fabeltjeskrant, gecombineerd met een achterstevoren sprekende Rus. Daarbij heeft de man een gebit dat eerder donkerbruin is dan geel, en hangt er tijdens zijn gebrabbel een sompig gekauwde sigaar in zijn mondhoek, die vrolijk op de maat van zijn gespuugde woorden mee danst.

De man heeft duidelijk iets verkeerd gegeten, of hij is gewoon maagpatiënt, want steeds voor hij weer een stortvloed van tekst, die ik niet versta noch begrijp, over mij heen stort, haalt hij flink en vooral diep adem, om daarna een boertje te laten waarbij een lucht meekomt die het midden heeft tussen Oud Amsterdamse kaas en rotte vis, dit alles opgeleukt met een vleugje knoflook.

In de auto spreek ik met mijn dochttertje af dat papa in het vervolg bij de ingang van het schoolplein blijft staan.
Ze kijkt me aan, ziet mijn bleke huidskleur en knikt heel wijs ter bevestiging.

Vroeger was alles beter

‘Vroeger was alles beter’. Dat zei mijn oma altijd. Nou ja, altijd, ze zal het vast wel een keer gezegd hebben. Of in ieder geval gedacht. Of misschien denk ik dat haar ‘vroeger’ beter moet zijn geweest en geef ik haar gemakshalve de schuld van mijn gedachte.

‘Vroeger was alles beter’ klinkt op zich logisch, want hoe ouder je wordt, hoe meer ‘vroeger’ je hebt en hoe minder ‘morgen’.

Als ik denk aan mijn vroeger, dan denk ik aan buitenspelen, met alle kinderen uit de buurt. Wij speelden verstoppertje of gingen stoepranden. Dan ging ieder aan een kant van de straat staan en probeerde je een bal op de stoeprand van de ander te gooien. Dat leverde dan een punt op.

En als je het voor elkaar kreeg dat de bal terug kaatste naar jou zodat je hem kon vangen waren dat dubbele punten. Als je tijdens het buitenspelen moest pissen ging je gewoon naar huis.

Je ouders hadden vaak een touwtje door de brievenbus laten bengelen dat verbonden was met het slot van de voordeur. Op die manier kon je zonder je ouders lastig te vallen snel naar binnen. En viel je eens op je knie, dan ging je naar je moeder om een pleister, want je moeder was gewoon thuis, die ging niet werken.

In mijn vroeger waren er geen mobieltjes. Het was al een Godswonder als je ouders überhaupt een telefoon hadden. Bellen gebeurde niet zelden in een telefooncel. Een telefooncel, jongens en meisjes, was een soort aquarium waar een telefoon in hing. Een groot zwart geval, met een hoorn die met een kabel, echt waar, verbonden was met het

toestel. De bovenkant hield je dan tegen je oor en aan de onderkant zat het spreekgedeelte. Nadat je geld in het toestel had gegooid kon je bellen door het nummer te draaien. Met een draaischijf. En als je het nummer niet uit je hoofd wist, dan kon je dat opzoeken in een telefoonboek. Alle telefoonboeken van het hele land hingen in die telefooncel.

En nee, niemand die het in zijn botte hersens haalde om die boeken in de fik te steken! Of er zelfs maar een blaadje uit te scheuren.

In mijn vroeger was de rit van Brabant naar Amsterdam een takke eind. Een soort wereldreis in eigen land, maar dan nog veel verder. Dat was toen zóver dat wij onderweg minimaal één keer moesten stoppen om de benen te strekken. Hoewel het ook zou kunnen dat mijn ouders dat deden omdat wij met vier mini terroristjes achterin een ultra smalle Renault 16 waren gepropt.

Zonder gordels natuurlijk.

En zonder ramen die achterin open konden. Zodat als ik weer eens moest kotsen door wagenziekte, er in de auto nog wekenlang een weeïge zure lucht bleef hangen. Geloof me, dan wil je als ouder wel even stoppen, al was het alleen maar om de auto enigszins te kunnen luchten.

In mijn vroeger kwam er ineens een Marokkaans jongetje in de klas. De meester vertelde toen over het 1001 nachtenland dat voor mijn gevoel aan de andere kant van de wereld lag. Compleet met een mooie diapresentatie, zodat iedereen een goed beeld had van dat vreemde land. Later ging ik weleens bij Mohammed thuis spelen.

Ik moest dan mijn schoenen uitdoen.

Daar baalde ik flink van, want op de plek van mijn grote teen zat een groot gat. Zijn moeder droeg een hoofddoek. Dat vond ik niet raar, want mijn moeder droeg ook weleens een hoofddoek. Vooral als het watergolven weer eens mislukt was. Mohammed zijn moeder is haar hoofddoek altijd blijven dragen. Mijn moeder niet meer.

Maar ja, het staat ook een beetje raar, een urn met een hoofddoek.

In mijn vroeger was iedereen ook een stuk aardiger voor elkaar.

Was er minder afgunst als de een wat meer had dan de ander.

Was er minder egoïsme.

Minder haat.

Waren er ook minder zorgen, want als er iets vreselijks gebeurde in de wereld wist je dat pas de volgende week. Of nooit. Voor je gevoel had iedereen het eeuwige leven en het woord 'zorgen' was iets voor grote mensen.

Als ik denk aan mijn vroeger dan denk ik ook weleens 'vroeger was alles beter'. Nou ja, misschien niet alles, maar toch wel heel veel. Of misschien denk ik dat omdat ik ook steeds meer 'vroeger' erbij krijg en steeds een beetje minder 'morgen'.

Was ik maar een druppel zweet

Was ik maar een druppel zweet, met ziltig vocht omkleed, ontsnapt uit de porie van je huid, als ik besluit, dat de tijd van afdalen daar is. Me stort in het ongewis, van het aangenaam glijden over je lijf, als prettig tijdverdrijf, waar trekkend als een magneet, de diepte op me wacht met al haar onontdekte schatten, voor een druppel zweet niet te bevatten.

Was ik maar een druppel zweet, zodat ik vanaf je nek door het dal van je borsten kan dalen, versierd met knoppen van diep karmozijn, stiekem links en rechts kijkend zonder te dralen, als een vochtige komeet, verder daal over je lichaam zachter dan het zachtste satijn. Was ik maar een druppel zweet, over jouw lichaam glijdend nat en heet, even rustend in je buikknoop, die mij aanstaart, als een sexy cycloop, ik verder daal naar waar jij je mooiste geheim bewaart.

Was ik maar een druppel zweet, zodat ik bijna achteloos, mezelf kan verstoppen bij je liefdesroos, waar ik een uitzicht weet, mooier dan de tuinen van Babylon. Als ik kijk vanaf jouw venusbalkon, naar jouw perfectie, en jou helemaal zie, is dat slechts voor even, want daar eindigt dan mijn korte leven.

Ouwe lul

"Jaaaaaaan, zet die teringherrie eens wat zachter!"

Het was de vaste vrijdagavondyell van mijn vader toen ik nog een Jantje was. Snappen deed ik het niet helemaal, want wat was er nu precies mis met mijn muzikale genoegens? Gek als ik in mijn lagere schooljaren was op Mud en The Rubettes.

Mijn middelbare schooljaren sleet ik meer met Clapton, Fleetwood Mac en Creedence Clearwater Revival. Maar ja, voor mijn vader ging er niets boven draaiorgelmuziek op huiskamerfluistervolume, en dan is alles met een gitaar al snel 'Teringherrie'.

Ik had uit een Spaans café-avontuur van mijn ouders een 200 Watt buizenversterker overgehouden, met 4 bijpassende speakers. En dat op een slaapkamer van krap 8 vierkante meter. Ik sliep, zeg maar, in een soort kijkdoos met geluid, veel geluid als het aan mij lag.

Mijn vader riep meestal drie keer. Dat had ik snel door, zodat ik steevast wachtte tot ik hem bij de derde brul de trap op hoorde stormen, om dan met een onschuldige uitdrukking op mijn gezicht de muziek zachter te zetten, juist op het moment dat ik de deurkruk naar beneden zag gaan.

Erger werd het, voor mijn vader dan welteverstaan, toen wij gingen verhuizen en ik de hele zolderverdieping als slaapkamer kreeg. Driekwart werd meteen ingericht als binnenhuisdiscotheek. De buizenversterker werd ingeruild voor een professioneel exemplaar, die dik 500 Watt muziekplezier kon leveren.

Omdat ik plek zat had, kocht ik van mijn eerste ieniemienie-salaris een huisbar, een showroommodelletje van Leen Bakker. Van twee oude mensjes kocht ik voor een paar tientjes een compleet doorgezakt

bankstel. Het spreekt voor zich dat mijn zolderkamer voor even het populairste plekje in het dorp was.

Ik had bier, er kon gerookt worden en we hadden, door mijn hypermoderne bandrecorder, de keuze uit een oneindig lijkende voorraad hippe muziek, op het geluidsniveau dat wij acceptabel vonden.

Tot mijn vader de stoppenkast ontdekte. En dat kan best lullig zijn als je, onder het genot van een romantisch nummertje, bezig bent met een romantisch nummertje.

Mijn zoon heeft nu ook een fraaie geluidsinstallatie. En hoe hard ik ook roep, er blijft een teringherrie uitkomen. Nou ja, herrie is het eigenlijk niet. Meer een zichzelf tot in het vervelende herhalende dreun. Er zit geen begin of eind aan.

Hij vindt mijn muziek maar 'kutmuziek voor ouwe lullen'. Ik op mijn beurt vind het vooral jammer dat als ik de stop van zijn slaapkamer uitzet, ook de woonkamer meteen zonder stroom zit.

De Zwerver

Waar komt hij vandaan?

En waar gaat hij naar toe?

Hij ziet er uit zoals je dat van een beetje zwerver mag verwachten. Beslist geen Swiebertje. Nee, al van grote afstand is te zien dat deze man een odeur heeft die menig vlieg doet kokhalzen.

Zijn leeftijd is, door de warrige baard, met geen mogelijkheid te schatten. Zijn kleding, of wat er voor door moet gaan, hangt om zijn lijf. Met alle souvenirs van een lange voetreis erin en erop. Zijn schoeisel is omwikkeld met grijze tape. En daarna nog eens. Zijn complete wereldse bezit duwt hij voort in een winkelwagentje, welke hij geleend heeft bij een supermarkt. Naast hem loopt een hondje.

Ik mag altijd het karretje duwen als we boodschappen doen en erger mijzelf dan kapot, omdat ik op de een of andere manier altijd een karretje pak met een wiebelwiel. Ik kijk naar de man en zag dat ook hij wat dat betreft in de prijzen is gevallen.

Dus zelfs daar zit het leven hem tegen. Het linker voorwiel wiebelt dat het een lieve lust is.

Ik zie de moedeloze blik in zijn ogen. Maar hij gaat dapper door. Het mooie uitzicht gaat totaal aan hem voorbij. Hij kijkt met een blik die niets ziet naar de weg die voor hem ligt. Ergens daar in de verte ligt zijn doel. Onwillekeurig vraag ik me af waarom de man tot dit bestaan is gekomen.

Is de man ooit gelukkig getrouwd geweest?

Kwam hij in het verleden thuis van zijn werk, welkom geheten door zijn vrouw, vrolijke kinderen en een hond, die al kwispelend om zijn aandacht vroeg?

Wat voor werk zou hij gedaan hebben?

Was de crisis bij hem extra hard aangekomen misschien?

Koestert de man nog de gedachtes van hoe het eens was?

Heeft hij nog hoop dat het ooit allemaal wel weer goed zal komen?

Of denkt hij niet meer? Is zijn leven geworden tot het lopen van A naar B, gedachteloos de ene stap voor de andere zettend, hopen op wat eten en een dag zonder regen?

De man is dichterbij gekomen en we staan op het punt om elkaar te passeren. Ik op weg naar mijn gezin, naar mijn vrouw die het eten al klaar heeft. Hij op weg naar niets.

Hij kwam uit het noorden en gaat naar het zuiden. Misschien op weg naar een supermarkt om een beter karretje te zoeken, op weg naar het geluk van een karretje zonder wiebelwiel.

Het uitzicht

Ik heb een afspraak met een dame die mij de diensten van haar bedrijf voor wil leggen. Op haar verzoek hebben we afgesproken bij haar thuis, in haar woning in het vriendelijke plaatsje Jávea.

Als ik bij het door haar opgegeven adres aankom, heet een dame van ongeveer mijn leeftijd, maar van grote afstand een paar jaartjes jonger ogend, mij welkom in haar strak getrokken woning. Wat dat betreft passen haar woning en zij goed bij elkaar. Het gesprekje, zo zegt ze zelf, wil ze vanwege het prettige zonnetje dat even de plek van de regenwolken heeft ingenomen, liever op het terras achter de woning houden.

Ze gaat mij voor naar het terras en wijst mij op het, volgens haarzelf, "fantastische uitzicht". Ik kijk naar de vele woningen die rondom haar stulpje zijn opgetrokken en ergens tussen de huizen en bomen door zie ik zowaar iets blauws, wat bij nadere bestudering de zee zou kunnen zijn. Hoe drie letters de waarde van een woning omhoog kunnen stuwen blijft wonderbaarlijk.

Ik kies een vierkante stoel uit van iets wat we vroeger gewoon een 'rieten tuinset' noemde, maar wat tegenwoordig een 'rotan lounge-set' schijnt te heten. Op de stoel ligt slechts de hoes van het kussen, althans dat is mijn eerste indruk. Bij nader inzien blijkt het toch om het kussen zelf te gaan.

Je ziet dat vaker; na de verbouwing van de woning is het geld op, wil men toch een 'lounge-set' op het terras en dan bezuinigt men op de kussens. Met als gevolg een hele zomer een bepaalde vorm van zadelpijn en een chronische wafelafdruk op je billen.

De dame gaat zelf tegenover mij zitten, op precies zo'n dun kussentje. Ze draagt iets wat tussen een ultra kort jurkje en een oversized T-shirt zit, het is in ieder geval geel van kleur en ze kan het qua figuur zeker hebben. Doordat de dame een beetje heen en weer schuift, kruipt het niemendalletje wat omhoog, waardoor er zo goed als niets meer te raden overblijft. Mijn blik wordt hierdoor als vanzelf richting haar gebruikte benen getrokken. Op de plek waar haar benen plegen samen te komen, zie ik een witte flits. Omdat ik nieuwsgierig van aard ben, kijk ik nogmaals naar de plek waar ik de witte flits heb waargenomen en ontwaar een witte slip. Nou ja, slip... de benaming 'hor' is meer op zijn plaats.

"Waarom heeft zij op die plek nou een hor?" vraag ik mij in al mijn onnozelheid af. Het zal niet zijn om de vliegen buiten te houden. In al mijn overpeinzing duurt het wat langer dan gebruikelijk voor ik besef dat ik ongegeneerd vol in haar kruis zit te turen. Ik bedoel, als het haar bedoeling is om met dat gaaswerk ongewenste blikken op haar zorgvuldig geëpileerde vulva tegen te houden, dan moet ik haar teleurstellen. Zelfs de ramen in mijn huis laten minder licht door dan haar textiele frutseltje. Ondertussen babbelt de dame over van alles en nog meer, terwijl ik al mijn concentratie nodig heb om in ieder geval één oog richting haar gezicht te forceren.

Soms schijn ik wel eens te loensen en dit is zo'n moment. Met rechts kijk ik haar aan en met links hang ik aan haar lippen. Na een uur dringt het vaag tot mij door dat de dame aan het einde van haar verhaal is gekomen. We nemen afscheid met de afspraak dat we contact houden en ik ga weer huiswaarts, terwijl ik totaal geen idee heb waar ze het allemaal over heeft gehad.

Maar in één ding had ze in ieder geval gelijk; het uitzicht op haar terras was werkelijk fantastisch.

De Kale Kapper

Ik ga zitten op de mij toegewezen stoel. De kapper, een klein, negroïde, gerimpeld, oud kaal mannetje, begint met het laten zakken van de stoel in standje grondniveau. Vervolgens pakt het trolletje een opstapje. Ondanks alles is het doel van zijn schaar, mijn hoofd, nog steeds buiten zijn bereik. Of ik iets onderuit wil zakken.

Als ik uiteindelijk met mijn nek op de plek zat waar normaal gesproken je kont zit, kan het mannetje aan de slag. Een knetterend schoon laken om, een iets te strak bandje om mijn nek en vanuit het niets wordt mijn hoofd bespoten met een soort ijswater. Goed voor je hartspier.

Meneer vraagt of er veel af moet.
Ik kijk even naar zijn kale hoofd.
Wat zou hij bedoelen met 'veel er af'?

Voor de zekerheid zeg ik dat ik het gedekt wil houden. Voor je het weet ga je namelijk als de witte Humberto Tan door het leven.

Na mijn hoofd in model gebracht te hebben begint hij, ongevraagd, aan mijn wenkbrauwen. Met een zelfverzekerde knip zien mijn wenkbrauwen er uit als van een twintigjarige. Het heertje pakt daarop twee wattenstaafjes, waarna zijn assistente aan komt draven met een potje kokend hete was. Voor ik het goed en wel besef doopt hij de wattenstaafjes in de hete was en ramt hij beide staafjes mijn neusgaten binnen.

En dat doet pijn.

Ik zit vijf minuten voor lul met derdegraads brandwonden in mijn neusgaten voordat de staafjes eruit mogen.

Rats!

Met een ferme ruk verwijdt hij het eerste staafje, dat compleet verankerd is aan alle haren in mijn neus.

Een soort omgekeerde ontmaagding.

Eén gehad, nog één te gaan.

Ik overweeg serieus om de rest van mijn leven met een wattenstaafje in mijn neus te blijven lopen.

Rats!

Mijn tranen spuiten nu onstuitbaar naar buiten. Ik ben nu echt bang dat de kleine sadist onder dwang mijn anus gaat harsen. Hij pakt echter een kleine tondeuse. Met een kort 'bzz, bzz', worden mijn oren ontdaan van hun wildgroei.

Of ik geschoren wil worden?

Maar iemand die reeds de eerste tekenen van Parkinson vertoont, laat ik liever niet met een scherp mes in de buurt van mijn inmiddels flink kloppende halsslagader komen. Ik besluit daarom spontaan mijn baard te laten staan

Thuis gekomen ziet niemand dat ik naar de kapper ben geweest. Laat staan dat iemand zegt: "Goh, wat is je neus leeg."

De barbaren komen!

Ik zal eerlijk zijn. Ik was van plan om een column te schrijven over de vluchtelingen. Mezelf openlijk af te vragen waarom ze niet lekker in hun eigen land, of dan in ieder geval hun eigen omgeving kunnen blijven. Ik wilde me schriftelijk afvragen wat die bende vrouwenverkrachters, stiekeme moordenaars, terroristen in de dop, smerige kinderlokken en achterlijke pedofielen eigenlijk kwamen doen in het paradijs Europa.

Ik was het serieus van plan.

Ja, ook ik ben schijnbaar gewoon een mens.

En ja, ook ik ben schijnbaar eenvoudig beïnvloedbaar door de media.

En ja, ook ik had mijn twijfels of er geen andere motieven waren dan vluchten voor een bak ellende die ik mij in mijn veilige Europa eenvoudigweg niet kon voorstellen.

Nergens lees, zie of hoor ik namelijk dat we te maken hebben met mensen, mensen zoals jij en ik. Mannen, vrouwen en kinderen.

Nergens lees, zie of hoor ik hún verhalen.

Wat hún gevoelens zijn.

Wat zij hebben meegemaakt en nog steeds meemaken.

Wat voor offers zij gebracht hebben.

Ik sla een willekeurige krant open en lees over rellen, uitgelokt door asielzoekers. Ik kijk op teletekst en lees over ondankbaarheid. Ik kijk naar het journaal en zie uitsluitend jonge mannen, vaak met angstaanjagende baarden. Mannen die best wel eens terrorist zouden kunnen zijn. Ik hoor de meest verschrikkelijke dingen die deze barbaren zouden hebben uitgevreten.

Niet één keer lees, zie of hoor ik de mening van de vluchteling, die er wel degelijk is.

Niet één keer lees, zie of hoor ik over hun dankbaarheid, die er wel degelijk is.

Niet één keer lees, zie of hoor ik het verdriet van de moeders, die er wel degelijk is.

Niet één keer lees, zie of hoor ik hún kijk op het vluchteling zijn, die ze wel degelijk hebben.

Ik lees, zie en hoor wel dat er vrouwen verkracht zijn. Binnen een uur weet men dat het asielzoekers zijn geweest en zijn de daders opgepakt. Nederlandse pedofielen kunnen jarenlang ongestraft rondneuken, maar in zodra het woord 'vluchteling, valt is de politie ongewoon effectief.

Ik lees, zie en hoor over kindbruidjes. Vieze oude mannen zouden massaal aan hun pedofiele trekken komen door zich te vergrijpen aan kinderen van soms net 10 jaar. Maar niet één keer hoor ik het relaas van een kindbruidje.

Ik lees, zie en hoor over rellen in de opvangcentra, rellen die achteraf slechts kleine vechtpartijtjes blijken te zijn geweest, voortkomend uit een logische frustratie.

Ik lees, zie en hoor dat asielzoekerscentra zijn aangevallen door Nederlanders. Gewoon omdat ze dat een goed idee vonden. Ik lees, zie en hoor dat asielzoekers uitgescholden worden, bespuwd en uitgekotst door zich mijn landgenoten noemend uitschot. Ik lees, zie en hoor alleen maar hoe deze mensen stinken, hoe smerig ze zijn en dat het maar goed is dat er zoveel verzuipen. Steeds lees, zie en hoor ik dat de barbaren komen.

Maar ik heb nieuws, ze komen niet meer want ze zijn hier al. Al heel lang. En ze zijn dichterbij dan je denkt. Zo dichtbij als de dichtstbijzijnde spiegel.

